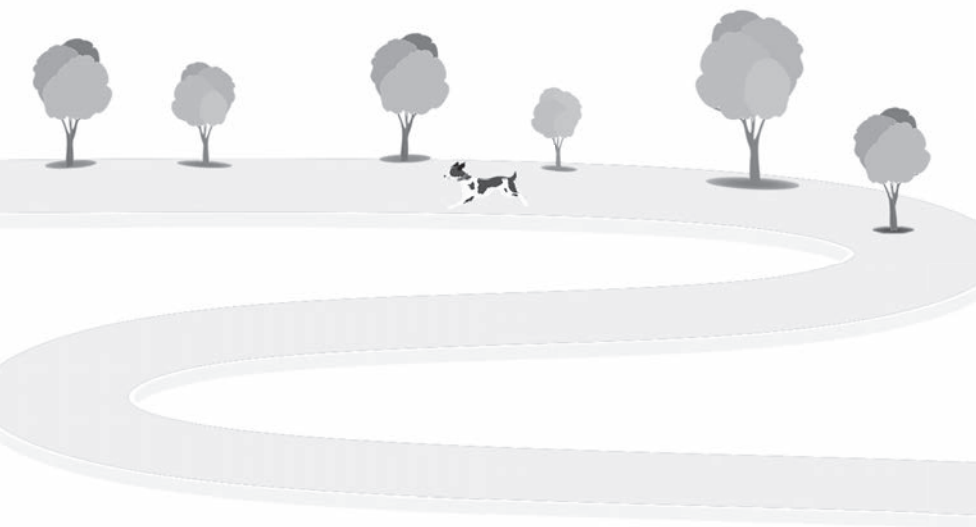
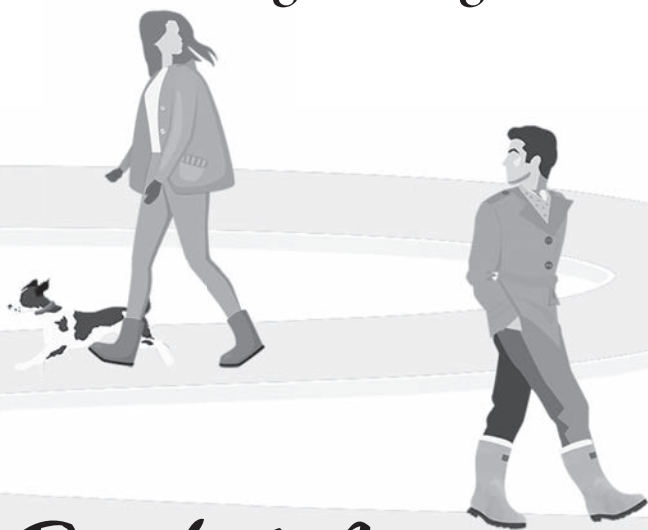

Találd meg önmagad!

just the way you are

Találd meg önmagad!

Beth Moran

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Beth Moran: *Just The Way You Are*
First published in 2022 by Boldwood Books Ltd.
London, United Kingdom

Fordította
Nimila Ágnes

Szerkesztette
Eisner Zsuzsanna

Borítóterv
Debbie Clement Design

Borítókép
Shutterstock

ISBN 978-963-636-515-8

Minden jog fenntartva

Copyright © Beth Moran 2022
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2025
Hungarian translation © Nimila Ágnes 2025

*A Free Range Chicks tagjainak, különös tekintettel Jo Pestellre,
Pearl Mosesre és Vicky Warnesra*

1

Valentin-napon, egy fárasztó nap után egy csokor virágra, egy doboz csokoládéra és a házi készítésű curry ellenállhatatlan illatára hazatérni – szívmengető érzés. Számomra azonban, aki jelenleg egyedülálló vagyok, és az anyámmal élek, ez minden volt, csak éppen nem szívmengető. És nem is meglepetés. Sajnos.

– Meglepetés! – kiáltotta anyám, és kipattintotta a prosecco dugóját, amíg én kibújtam a csuromvizes edzőcipőmből, kiráztam a hajamból az esővizet, és felfogtam, hogy a két személyre terített étkezőasztal mellett áll.

– Ez meg mi? – kérdeztem, és nagyon ügyeltem, hogy a hangomból inkább a hála érződjön ki, ne a teljes elkeseredettség.

– Mégsem ülhetünk itt egész este, hogy magunkat sajnáljuk, nem igaz? – lelkendezett. – Mi, a Tennyson lányok, a kedvenc csirkecurrynk és mindenféle finomság. Minek nekünk férfi?

Bár elvi síkon egyetértettem vele – nagy bajban lennék, ha férfira lenne szükségem, ugyanis évek óta nincs –, valójában aznap este randim volt. Egy indiai étteremben.

A francia.

Az örökkévalóság óta ez volt az első randim, és le kellett mondanom.

Két másodpercig haboztam, míg próbáltam kitalálni egy ideillő választ. Ennyi idő elég is volt anyámnak, hogy a mosolya lehervadjon.

– Hű, ez fantasztikusan néz ki! Gyönyörű virágok! Nagyon köszönöm, Anya.

Megkönnyebbülten igazgatta kézzel kötött pulóverét – halványszürke pulcsi volt, apró, rózsaszín szívecskékkel –, ami tíz évvel ezelőtt divatos volt, de mostanra már kifakult, és elnyúttnek tűnt. Álláig érő, őszes bubifrizuráját hajszáritóval száritotta formára, és éles vonásait kiemelendő, még egy kis rúzszt is kent az ajkára.

Az én szívem viszont elnehezült.

– Gyorsan átöltözöm, ha nem gond.

Az OlvasOK nevű, felnőttek írás- és olvasásfejlesztésével foglalkozó alapítványnál dolgoztam, és az egész napomat egy lepukkant közösségi házban töltöttem Nottingham másik végén. Biztos voltam benne, hogy az áporodott izzadságszag hazáig kísért.

– Tessék. – Anya egy pohár proseccót nyújtott felém. – Csak nyugodtan! Én nem megyek sehova.

Amint felértem a lépcsőn, levetköztem, köntösbe bújtam, és üzentem Stephnek, aki tizennyolc éve a legjobb barátom.

SEGÍTS! Anya vacsorát főzött, virágot és csokoládét vett!

Mit mondjak Marknak?

Jóformán még el sem küldtem az üzenetet, máris érkezett a válasza.

Mondd neki, hogy alig várod, hogy találkozzatok,
AHOGY EGY HÉTTEL EZELŐTT MEGBESZÉLTÉTEK.

Remegve vettem levegőt. Mark az egyik könyvtár vezetője volt, ahol a tanítványaimmal találkoztam. Már néhány hónapja beszélgettünk, igaz, kicsit feszengve. Leginkább könyvekről, majd folytattuk az időjárással, a helyi hírekkel és végül az éttermekkel – így tért rá, meglehetősen esetlen módon, hogy elhívjon randizni. Kedvesnek tűnt, bár néha túl komolyan vette magát. De gyönyörű, barna szeme volt. Ha sikerül a tekintetemet az arca felső részén tartani, és nem azt szuggerálok, hogy folyton az ajkát harapdálja, akkor valószínűsíthetően, sőt, szinte biztosan vonzódni kezdek hozzá.

Közel két év után ez volt az első randim. Még ha ki is derül, hogy nem Mark *az igazi*, akkor is szükségem volt egy kis gyakorlásra.

Szükségem volt olyan társasági életre, ami nem a hatvanhárom éves anyám vagy a friss házas legjobb barátnőm köré szerveződik.

Erre mégsem tudok elmenni...

Nem tudok menni!

Válaszoltam Stephnek, de közben azt kívántam, bárcsak rábeszélne valahogy. Steph válaszüzenetei csak úgy özönlöttek rám:

NE, NE, NE! EL KELL MENNED!

Nem hagyhatod, hogy megint ezt csinálja veled!

Konkrétan könyörgök, hogy menj el!

Drew is könyörögve kér.

Mondd meg az anyádnak az igazat, kapcsold ki a telefonodat, és MENJ, ÉREZD JÓL MAGAD!

Idegesen beszívtam a levegőt.

Szólnom kellett volna neki, hogy már van programom.

Egy újabb villámgyors válasz:

Elfelejtetted a fogorvosos esetet?

Soha nem felejttem el a fogorvosos esetet.

Ollie, nem hagyhatod veszni a Valentin-napi randidat!

Megtiltom, hogy lemondj!

Sietve beálltam a zuhany alá, és próbáltam visszatartani a könnyeimet, amelyek, ha őszinte akarok lenni, már évek óta gyűltek bennem. Amíg készülődtem, Steph további üzenetekkel bombázott. Arra se vettem a fáradságot, hogy megírjam neki, nem is bírom annyira Markot. Hogy udvariatlan és kegyetlen dolog lenne Valentin-napon egyedül hagyni anyámat, aki két évtizede szenved a magánytól. Hogy úgyis tönkretennék az estémet a telefonomat mutáns baktériumok módjára ellepő üzenetei.

Aztán Steph utolsó üzenete úgy csapott belém, mintha gyomorszájon vágta volna:

Ha továbbra is engedsz neki, lóttek az Álomlistádnak.

Fekete, bő szárú nadrágot és halványkék, nyakban megkötős topot vettem fel. Rézvörös hajamat lágy hullámokba szárítottam, szürke szememet finoman kiemeltem egy szemceruzával. Nagy levegőt vettem, mint valami mélytengeri bűvár, belebújtam a vastag sarkú cipőmbé, és felkészültem az ütközetre.

Anyám türelmetlenül várta a lépcső alján, hogy lemenjek. Amint beléptem az étkezőbe, már be is hozott két, étellel megpakolt tálat. A szamósza és a bhaji már az asztalon várakozott.

– Nahát, de gyönyörű vagy! Milyen kár, hogy ma este nincs randevúd!

– Igazság szerint van, Anya. – Hogy ne hátráljak ki, amint meglátom anyámat, üzentem Marknak, hogy családi vészhelyzet adódott, és fél órát kések, de mindenképp megyek.

– Mi? – kérdezte, és fancsali képet vágott. – Te meg miről beszélsz?

– Az egyik barátom a munkahelyemről elhívott, hogy igyunk meg együtt valamit. Először veled vacsorázom, aztán elmegyek. – Ez nem volt teljesen igaz, és a hazugságom miatt így kétszer kell vacsoráznom egy este alatt, de ebben a pillanatban ez volt a legkisebb gondom.

– Elmész? Itt hagysz egyedül? Miután ennyit fáradoztam érted?! – Arcáról eltűnt a mosoly, és vörös foltok jelentek meg a helyén.

– Nem. Azt mondtam, hogy veled vacsorázom, utána pedig elmegyek. Ha előre megkérdezel, jeleztem volna, hogy már van programom.

– Ha előre megkérdezlek? – Remegő kezét a mellére szorította. – Eszembe sem jutott, hogy nem árulod el, ha randvúzni mész. Nem is tudtam, hogy van valaki, aki tetszik neked.

– Ez a randevú az utolsó pillanatban jött össze. – Bosszantott, hogy remeg a hangom. Ha elmondtam volna neki, hogy programom van, csak még több ideje lett volna kitalálni az érvelést, amivel rávesz, hogy lemondjam a randit. Két évvel ezelőtt szörnyű fogfájás tört rá, pont azon a napon, amikor Stephfel el akartunk utazni hétvégére. Mire elvittem a fogorvosi ügyeletre, és kiderült, hogy nem is olyan vészes, és akár várhatna hétfőig is, már lekéstük az amszterdami járatot.

– De én ezt már napok óta szerveztem. Mondd meg neki, hogy nem érsz rá!

– Nem. Sajnálom, de nem mondom le a Valentin-napi randimat, hogy még egy estét az anyámmal töltsék. Csak vacsorázzunk meg, aztán elmegyek. Nem olyan nagy ügy.

Ekkor következett a sírás. Lerogyott a székre, és úgy ingatta a fejét, mint aki nem érti, mi történik vele.

– Nem, semmi baj. Persze. Csak csalódott vagyok. Kiválasztottam egy filmet, és utána koktélozni akartam. Persze hogy a *munkahelyi barátodat* választod az ostoba anyád helyett. Ne is törődj a vacsorával! Menj, és érezd jól magad nélkülem! Én megleszek.

Néhányszor megdörgölte a mellkasát, és elfintorodott, hogy jelezze, a „*fájdalmak*” visszatértek. Ahogy sejtettem. Büntudatot éreztem, amiért megbántottam, de most először erősebb volt a manipulációja miatt érzett keserűségem.

– Jól van. Nagyon kedves tőled, Anya. Majd holnap megbeszéljük, és akkor eltöltünk együtt egy kellemes estét.

Hirtelen felkapta a fejét. Képtelen volt leplezni, mennyire meglepődött, hogy csak úgy ráhagyom.

– Jó. – Könnyes szeme az asztról rám, majd az ajtóra vilant. – Megtennéd, hogy visszaviszed ezt a sok mindent a konyhába? Csak, *óóóó*, nem érzem jól magam, szúr a mellkasom.

Mély levegőt vett, majd kifújta, mintha így akarná enyhíteni a gyötrelmeit.

– Semmi gond.

Elengedtem a fülem mellett az egyre erősödő zihálást és nyögdecselést, egymás után hordtam a konyhába, és tettem a hűtőbe az ételeket.

– Minden rendben. Az asztalt holnapig úgy hagyhatjuk, ahogy van. Tessék. – Egy pohár vizet és egy aszpirint nyújtottam felé. – Feküdj le a kanapéra, és pihenj egy kicsit! Az átlában segít a mellkasi fájdalom.

Nem tudom, ki lepődött meg jobban, amikor még utoljára megigazítottam az öltözékemet, felkaptam a táskámat, és kiléptem az ajtón. Hiba volt megállni és fülelni úgy, hogy az egyik kezemet még a kilincsen tartottam.

– *Áááá! Óóóó!* – Anyám sikolyait tisztán hallottam a folyósóról. – Olivia, elmentél már? Csak... a mellkasom... kell egy... kérlek, ne...

Behunytam a szemem. Pillanatnyi csend. Arra várt, hogy visszarohanjak. Amikor nem mozdultam, elkezdett hangozabban kiabálni.

– Ne, semmi baj. Menj, érezd jól magad! Csak... hívom... a mentőket... Ha nem gond, írd meg Linda néninek... Félek egyedül kórházba menni... *Áúúú... Óóóó!*

Igen, kilencvenöt százalékban biztos voltam benne, hogy csak színészkedik. Igen, már hallottam ilyet, sőt rosszabbat is.

De mégsem tudtam csak úgy elindulni, és egyedül hagyni őt, amíg ideérnek a mentők.

Amikor hallottam, hogy a diszpécserrel beszél, visszaléptem, és becsuktam az ajtót. Elővettem neki egy takarót, Marknak pedig megfogalmaztam ugyanazt a szálnalmas bocsánatkérő üzenetet, amit már annyiszor megírtam. Közben életre szóló döntést hoztam.

Ez volt az utolsó alkalom, hogy anyám irányította az életemet.

Az utolsó.

Betelt a pohár.

2

Másnap délután háromkor végeztem a munkával. Fél órával később már Sherwoodban voltam (Nottingham külvárosában, ami nem összetévesztendő az erdővel), leszálltam a buszról, és egyenesen a boltba mentem.

Anyám nővére, Linda néni vezette a Gomblyuk kézműves- és rövidáruboltot, ami kiváló helyen, Sherwood gourmet pékségei és ginbárjai között várta a vevőket. Linda néni üzleti érzéke és tehetsége, hogy mindig egy lépéssel a kor előtt jár, lehetővé tette, hogy a Gomblyuk ne csak egy átlagos kisbolt legyen, hanem egy több mint három évtizede virágzó kézművesműhely is. Anyám is ott dolgozott, de amikor néhány éve előjöttek a „fájdalmai”, a munkaideje és a lelkesedése is lecsökkent, így tehetséges és keresett kézművesből fásult eladónővé vált. Ma nem volt bent, ezért jöttem ide.

Beléptem a viktoriánus stílusú ajtón, és egy telt házas workshop kellős közepén találtam magam. Sok nő ült egy nagy asztal körül gyapjúgombolyagok fölé hajolva, és élénk csevegés közepette csattogtatták a kötőtűiket. Amint Linda meglátott, felpattant, de azért még megállt, hogy megdicsérje valakinek a munkáját, majd odalépett a pulthoz, ahol álldogáltam.

– Hogy van? – mosolygott, közben lila keretes szemüvege félig lecsúszott az orrára. Ugyanolyan vékony testalkata és éles vonásai voltak, mint anyámnak, de a haját, amelyben már sokkal több volt az ősz hajsza, mindig copfba fonva hordta, és egy horgolótűt vagy egy szalagot tűzött bele, ami éppen a keze ügyébe került.

– Estére csodálatos módon felépült.

– Ó, drágám. – Együttérzően megszorította a karomat. – Van tea a kannában, és rengeteg sütemény. – Odalépett a frissítővel teli pulthoz, és két bögrét tett az asztalra.

– Szerinted mi történne velem, ha egyszer csak elköltöznék? – kérdeztem, mire Linda, kezében a teáskannával, egy pillanatra megállt.

– Szerintem inkább azzal foglalkozz, veled mi történne, és hogyan alakulna az életed! – Óvatosan rám nézett. – Hogy anyáddal mi lesz, az legyen az ő gondja.

Az előző este, amikor egy romantikus vígjátékot nézve ettük a curryt, ami inkább sírásra készítetett, mint nevetésre, csak ezen járt az agyam.

– Még belegondolni se merek, hogyan boldogulna nélkülem.

– Ha elköltözől, az nem azt jelenti, hogy megszakítasz velem minden kapcsolatot. A legtöbb ember így csinálja, Ollie. Megtalálják a saját helyüket, aztán hétvégente és karácsonykor hazajönnek. Mint az unokatestvéreid.

– De ha a „fájdalmai” kiújulnak és felerősödnek, olyan gyakran kell majd hazajönnöm, hogy könnyebb lenne inkább el sem menni.

– És mi a másik lehetőség? Maradsz, és feláldozod a boldogságodat az övéért?

– Nem vagyok boldogtalan...

A nagynéném felhúzta a szemöldökét.

– Csak azért, mert nem engeded meg magadnak, hogy bármit is érezz. Nem találgatok, hogy szeretnél-e a jövőben családot. De régebben sokat beszéltél róla, amikor Jonathannel voltál.

Jonathan.

A neve hallatán még mindig összeszorult a szívem.

Odavittük az italunkat és a süteményt az egyik üres asztalhoz, és leültünk.

– Szeretnék megismerkedni valakivel. Van egy egész listám azokról a dolgokról, amiket meg akarok tenni, ha végre elköltözöm. Olyasmik, amiket *nem* az anyámmal szeretnék csinálni.

Linda kérdően nézett rám.

– Valóban?

– Úgy értem... Például szeretnék egy kiskutyát. Vagy szeretnék a csillagos ég alatt kempingezni. Szeretnék egy bulit rendezni, ahol hangosan nevetünk, és csupa olyan barátom jön el, akik széttolják a bútorokat, hogy helyet csináljanak a tánchoz. – Sóhajtottam, majd beleharaptam a karamellás süteménybe. – Annyi elképzelésem van arról, hogy milyen lesz az életem, ha megtalálom azt a valakit, akivel majd leélhetem. De minél öregebb leszek, annál távolabbinak tűnik minden ilyen tervem. Hogyan találjak partnert, ha még az első randira sem tudok elmenni?

Linda belekortyolt a teájába.

– Talán ideje abbahagyni a várakozást.

Nem tette hozzá, amit mindketten tudtunk – esélyem sincs férfit találni, aki betársulna mellém a jelenlegi életembe, hacsak nem akar betársulni az anyám mellé is. Jonathant az utolsó évemben ismertem meg a Nottinghami Egyetemen (ahová naponta ingáztam otthonról). Akkoriban valószínűleg természe-

tesnek vettem, hogy anyámmal ennyire közel állunk egymáshoz, hiszen olyan sokáig csak egymásra számíhattunk. Ahogy komolyabbá vált a kapcsolat köztem és Jonathan között, elkezdődtek anyám rejtélyes fájdalmai. És ahogy a betegsége súlyosbodott a szorongással együtt, nekem végül újra és újra anyámat kellett előtérbe helyeznem Jonathannel szemben.

Minél gyengébb lett, annál világosabban éreztem, mennyire szüksége van rám. Jonathannek többször is elmondta, hogy én vagyok „a férfi a házban”, és miután egyre kevesebbet dolgozott a boltban, logikusnak tűnt, hogy a házzal kapcsolatos kiadásokat is én fizetem. Néhány hónap múlva olyan állapotba került, hogy már nem tudott vezetni, onnantól nekem kellett őt fuvaroznom.

Jonathan három évig rendkívül türelmes volt. Amikor a huszonnegyedik születésnapomon megkérte a kezemet, azt mondtam, hogy nem hagyhatom el anyámat, amikor ennyire beteg. A következő évben még kétszer próbálkozott, mert biztos volt benne, hogy működhet a kapcsolatunk, és még azt is felajánlotta, hogy fizet valakit, aki besegít Anyának a háztartási teendőkben. Haboztam, és halogattam a választ, végül Jonathannek elfogyott a türelme. Azt mondta, hogy bár nagyon szeret, nem bírja elviselni, hogy mindig a második helyen áll. Túl fájdalmas látnia, hogy benne ragadtam egy szerinte mérgező kapcsolatban, és közölte, hogy ha nem vagyok hajlandó meghúzni a határait, akkor nem fog működni a kapcsolatunk.

Megdöbbsentem. Hogy merete azt kérni tőlem, hogy *húzzam meg a határait*, amikor anyám ennyire beteg volt, és még azt sem tudtuk pontosan, mi baja.

Hogy mert arra kényszeríteni, hogy válasszak közte és Anya között?

Amikor óvatosan megjegyezte, hogy anyám csak tudat alatt beképzeli magának ezeket a tüneteket, mert félt, hogy elveszít, határtalan dühöt éreztem. És amikor a vita során Jonathan még tovább ment, és azzal vádolta anyámat, hogy nagyon is tudatosan csinálja, amit csinál, minden véget ért. A kapcsolatunk menthetetlen volt.

Igen, valószínűleg azért is reagáltam olyan hevesen, mert egy szörnyű pillanatig én is ugyanezt gondoltam.

A Jonathannel történt szakítás utáni napokban, miközben a kanapén sírtam, és egy hatalmas doboz jégkrémmel vigasztaltam összetört szívemet, anyám fájdalmai enyhülni kezdtek. Elhessegettem magamtól minden gondolatot, ami azt súgta, hogy Jonathannek igaza volt. Anyám jobban lett, és csak ez érdekelt.

* * *

Linda néni tanácsán elgondolkodva bandukoltam hazafelé a kellemetlenül szitáló esőben az 1920-as években épült ikerházakkal teli utcában, ahol az egész életemet töltöttem. Természetesen igaza volt – ha nem költekezem, elég pénzt keresek ahhoz, hogy megéljek, tehát a pénz nem ok arra, hogy a házasságig várjak a kiköltözéssel. De Anya mindig ezt sulykolta belém: „Majd ha férjhez mész, és saját lakásod lesz...”

Anyával többnyire jó volt a kapcsolatunk. Ha elmennék, biztosan összeomlana, én pedig nem tudtam eldönteni, megéri-e. Ha beszélnék vele, és tisztáznám a határokat, talán javulna a helyzet – és talán el sem kellene költözöm.

Rádadásul még soha nem töltöttem egyetlen napot sem egyedül. Mi van, ha utálok?

Már a dolog logisztikája is fárasztónak tűnt: elmondani Anyának, összepakolni, elintézni a papírmunkát, új lakást keresni... és ez még csak a kezdet, ekkor még el sem indultam.

De ahogy felküzdöttem magam a keskeny betonúton, egy pillanatra eljártam a gondolattal: milyen lenne, ha az a ház, ami rám vár, üres lenne? Levenném a cipőmet, lehuppannék a kanapéra, és élvezném a nyugodt csendet. Azt néznék a tévében, amit csak akarok – a végtelenítve futó szappanoperák helyett. Azt ennék, amit akarok, amikor akarok, és nem kelle-ne hatkor asztalhoz ülnöm.

Amióta az eszemet tudom, most először tennék valamit az életben kizárólag magamért.

Egy elviselhetetlen, önző liba vagyok, hogy egyáltalán megfordul ilyesmi a fejemben?

* * *

Akárhogy is, a hét hátralévő részében másra sem tudtam gondolni. Szombat reggel, miután Anya elindult a Gomblyukba dolgozni, átmentem Stephhez, aki megígérte, hogy a szokásos hétvégi reggelit készíti nekem: palacsintát, baconot, tojást és egy tál bogyós gyümölcsöt.

Az öccse, Nicky nyitott ajtót.

– Szia, Ollie! – kiáltotta, és rögtön visszarohant a konyhába. – Most nem érek rá!

Követtem a folyosón, miközben kinyitotta a hátsó ajtót, és kirohant.

– Drew biciklizni viszi – magyarázta Steph a fejét rázva.
– *Először a sisakot!* – kiáltotta az ajtón keresztül. – *Drew, figyelsz rá?*

– Minden rendben! – Drew megjelent az ajtóban, kinyújtotta a kezét, elcsent egy szelet bacon, majd amikor a barátom előrehajolt, hogy rácsapjon a kezére, megragadta Stephet, és megcsókolta.

– Nyugodj meg, és jó étvágyat a reggelihez!

– Majd akkor nyugszom meg, ha abbaahagyod a bámulásoomat, és rendesen odafigyelsz az öcsémre.

Drew rám vigyorgott, párszor megemelte a szemöldökét, majd eltűnt a kertben.

Steph a Down-szindrómás testvére miatt várt olyan sokat, míg feleségül ment a fiúhoz, akivel tizenhét éves koruk óta szerették egymást. Tulajdonképpen Nickyt is ő nevelte fel, ahogy a két másik öccsét is. Rendíthetetlenül hitt benne, hogy ki fognak törni abból a sorsból, amit mindenki más elkerülhetetlennek vélt a vegyes származású fiúkkal kapcsolatban – egy olyan sorsból, amit egy bűnözők uralta lakótelep, az üres kamrapolcok, egy börtöntöltelék apa és egy olyan Anya jelentett, aki bárkibe kétségbeesetten csimpaszkodott, akit mellé fújta a szél.

Most, hogy Jordan már rezidens orvos, Simeon informatikából doktorál, Nicky pedig fogyatékkal élőknek járó támogatott lakhatásban részesül, Steph tavaly lobogó hajjal rohant az oltár elé.

Készített két kapucsínót a kávégéppel, amit tőlem kaptak nászajándékba, azután leült mellém az asztalhoz, és telt időmaival beprézelődött a reggelizősarokba.

– Gondoltam, talán szeretnél beszélgetni anélkül, hogy Éliás és Tóbiás két másodpercenként közbekotyogna.

Elvettem magamnak egy palacsintát és egy kanál rántottát. Steph elég jól ismert ahhoz, hogy megfejtse a hét folyamán küldött rövid üzeneteim mögött kavargó érzelmeimet.

– Beszéltél Markkal? – kérdezte, hogy a számomra könyvebb témával nyisson.

Összerezzentem.

– Csütörtökön látványosan került a könyvtárban, aztán küldött egy üzenetet, hogy úgy döntött, ad még egy esélyt a volt barátnőjének. Nem akarta, hogy kényelmetlenül érezzem magam, mert a lány a könyvtárban dolgozik, és lehet, hogy összefutunk.

– Jaj.

– Igen. Rögtön tudtam, kiről beszél. Ő az a nagyon lelkes, mosolygós típus, aki minden mondatát kérdéssel fejezi be, és én már eleve kicsit utáltam...

Steph gúnyosan felnevetett.

– Legyen hát az övé. Mark csak egy próba volt, hogy újra randizni kezdj. Soha nem lett volna az a férfi, akivel megvalósíthatod az Álomlistádat...

Sóhajtottam. Valószínűleg igaza volt.

– Tudod, hogy igazam van.

– Oké, de bármi is volt Mark, nem ez a lényeg, igaz?

Most Steph sóhajtott.

– Mit fogsz csinálni? Ez a helyzet magától nem fog megváltozni. Ő nem lesz jobban, ha te minden alkalommal eldobsz mindent, amikor valamilyen új fájdalmat képzelsz be magának.

Éreztem, ahogy a vállam előregörnyed, és a belső szerveim szinte összerándulnak a szembesítés hatására.

– Beteg!

– Igen, krónikus önzőségben szenved. És fojtogató anyai szindrómában. – Egy darab ropogós baconnel letörölte a tányérjáról a szirup maradékát.

Megráztam a fejem.

– Elfogadom, hogy a fájdalmak többnyire lelki eredetűek, talán még tudatosak is, de ez csak annak a jele, hogy mennyire kétségbeesett, és fél attól, hogy egyedül marad. Már a gondolatát is utálom, hogy el akarok menni.

Steph hangja ellágyult.

– Manipulál, hogy soha ne legyen kapcsolatod, mert azt reméli, így örökre mellette maradsz. Jonathannek igaza volt, ez mindent megmérgez. Elmondhatatlanul dühös és szomorú vagyok, amiért hagyod, hogy valaki így bánjon veled.

Hátradóltam, a reggelim liftezni kezdett a gyomromban. Steph a hátam mögött egyeztetett Linda nénivel?

– Tudom, hogy ami a héten történt, nem normális. De ilyesmi már régen nem fordult elő. Legtöbbször nagyon jól kijövünk.

– Mert legtöbbször azt teszed, amit ő akar, és meg sem próbálsz randizni.

– Akkor költözzek el?

Steph behajlította az ujjait, és beletúrt fekete fürtjeibe.

– Nem ez a kérdés. *Hajlandó vagy* elköltözni most, ahelyett, hogy a titokzatos álomférfit vársz, aki talán soha nem fog megjelenni az életedben?

Komorán néztem magam elé, majd végül összeszedtem a bátorságomat, és suttozva válaszoltam:

– Azt hiszem, igen.

– Fantasztikus! – kiáltotta Steph. – Végre!

Én nem voltam ennyire elragadtatva. Egy szomorú könnyecsepp gördült végig az arcomon.

– De mi van, ha soha nem történik meg? Mi van, ha soha nem találom meg az álomférfit, akivel teljes lesz a listám? Mi van, ha Anya miatt képtelen vagyok egészséges kapcsolatra?
– A pulóverem ujjával letörölgettem a könnyeimet.

Az Álomlistát még hatodik osztályban kezdtem el írni. Tizenkét dolgot gyűjtöttem össze, amit meg akartam tenni, ha végre olyan szerelmes leszek, mint Steph és Drew. Az idő múlásával a lista néhány pontja megváltozott (például a nyolcadik pontot töröltem: „Megnézni a *Glee – Sztárok leszünk!* brit turnéját”, és azt írtam helyette, hogy „Egy nyári este egy szabadtéri színházban”). De a lista tizenkét éven át vándorolt egyik naplóból a másikba, a hátsó lapok közé.

Steph csalódottan rázta a fejét, és bekapott egy marék áfonyát.

– Hiába magyarázom neked évek óta? *Miért kell neked férfi ahhoz, hogy teljesítsd az Álomlistádat?* Miért nem csinálsd egyedül? Mire befejezed, olyan független, érdekes és magabiztos leszel, hogy sorba fognak állni az álompasik, és segítenek neked egy újat írni.

Tudom. Szánalmas. Szánalmas vagyok, hogy azt hiszem, szükségem van valakire az Álomlista teljesítéséhez – ami valójában az áloméletem – ahelyett, hogy magam vágnék bele. De az a huszonkilenc év egy anyával, aki nem mert egyedül elmenni a szupermarketbe, és kihívta a mentőket, csak hogy egy este ne legyen egyedül, engem is függőségre nevelt.

Rémisztőnek tűnt a gondolat, hogy magamban vágiak neki az ismeretlenek, és valósítsam meg az álmaimat.

Ám még jobban megrémisztett az a gondolat, hogy soha nem fogok nekivágni.

Amíg zokogtam, Steph közelebb húzódott az asztalhoz, és átkarolt, egy perc múlva pedig Nicky is berohant, izzadt arccal, és ő is csatlakozott az öleléshez. Linda néni küldött egy üzenetet, hogy gondol rám, és tudtam, hogy még ha ki is lépek a Tennyson-csapatból, soha nem leszek egyedül.

* * *

Lehet, hogy még így sem tettem volna semmit, lehet, hogy hagytam volna, hogy teljen az idő, gyűljenek a kifogások, és végül visszacsússzak a régi szokásokba, ha aznap este Anya nem állt volna elő egy újabb meglepetéssel.

– El kell kezdenünk megtervezni a születésnapodat – mondta izgatott várakozástól csillogó szemmel.

– Addig még van pár hónap. – Szeptemberben lesz a harmincadik születésnapom. – Még ki sem találtam, mit szeretnék.

– Nem hagyhatod az utolsó pillanatra – nevetett anyám. – Ha rendesen meg akarjuk ünnepelni, sok teendőnk lesz.

– Lehet, hogy nem szeretnék nagy ünnepséget. – Kényelmetlenül mocomogtam a kanapé kopott, megsüllyedt oldalán. Már évek óta ugyanazon a helyen ültem.

– Ugyan már! Tudom, hogy akarsz. – Anya felállt, különös táncot lejtett, színpadias mozdulattal a hátsó zsebébe nyúlt, és elővett két jegyet. – A *Sok hűhó semmiért*et játszák a Wollaton Hall szabadtéri színpadán egy héttel a születésnapod után! – Ragyogott az arca. Én nem mosolyogtam. – De a születésnapodon is lesz buli. Jelmezes, esetleg valamilyen retró témával a gyerekkorodból, az egyik kedvenc könyvedből, vagy ilyesmi. És koktélbár! Kikölcsönözhetnénk egy olyan táncos videójátékot. Jó móka lesz!

– *Mi?!*

– Tudom. Ne mondd, hogy anyád nem ismer!

Összerándult a gyomrom.

– Nem mondom. De azt igen, hogy az anyám turkál a cuccaim között. – Nem véletlenül sorolta ezeket az ötleteket. Soha nem említettem neki, hogy ilyesmikre vágyom. Soha nem szerveztünk magunknak ilyen programokat, hiszen mindig azt tettük, amit ő akart: elkirándultunk a tengerpartra,

kézművesvásárookra jártunk, és csipkefüggönyös kávézóokban majszoltuk a teasüteményeket.

Láttam a szemében megvillanó büntudatot, azután rögtön visszatért a harsány zavarodottságához.

– Nem tudom, miről beszélsz.

A szabadtéri színház, a Harry Potter-tematikájú buli (ezt még nem frissítettem), valamint a koktélbár és a *Just Dance* videójáték is szerepelt az Álomlistámon, amit az éjjeliszekrényem fiókjába rejtettem.

– Még csak be sem ismered? – A düh ólmos fáradtságként telepedett rám. Helyes volt a Valentin-napi döntésem. Ez nem mehet így tovább.

– Mit? – idegesen járatta a tekintetét a szobában, épp csak az én szemembe nem nézett egy pillanatra sem, mire felfogta, hogy innen nincs visszaút. – Jól van, jól van! A kedvenc melltartómat kerestem, és azt hittem, nálad van. A napló kiesett az éjjeliszekrény fiókjából, és pont a listádnál nyílt ki. Nem akartam belenézni, de nem tudtam megállni, hogy ne vessek rá egy pillantást, amikor visszatettem a rejtekhelyére... De hát ez tökéletes, nem? Örülsz neki? Megünnepelhetjük az *álomszületésnapodat!*

Vitatkozhattam volna, de nem láttam értelmét. Egy pillanatra lehunytam a szemem, azután felálltam, és otthagytam őt.

* * *

Az éjszaka nagy részében nem jött álom a szememre, csak forogódtam. Reggelre meghoztam a döntést. Tudtam, hogy Steph nem lesz maradéktalanul elégedett, mert a lépés nem annyira drasztikus, de azt tettem, amire képes voltam.

Elköltözöm. Volt valami előnye is annak, hogy gyakorlatiság nem volt magánéletem: rendelkeztem némi megtakarítással, amit eddig nem akartam elszórni egy olyan költözésre, amibe belevágok, de idővel esetleg meggondolom magam. Ha költözöm, akkor saját házba költözöm, az albérlet szóba sem jöhet. És olyan házat választok, ami a lehető legközelebb áll az Álomlistában elképzelt otthonomhoz.

Nem hagyom Anyát egyedül senyvedni, nem fogok úgy bánni vele, ahogy apám tette. Találok neki albérlőt (akár-mennyi időbe is telik), és az összes gyakorlati dolgot – például a számlák befizetését – elintézem.

Erről viszont mindaddig nem szólok neki egy szót sem, amíg nem lesz biztos, és nem kapom a kezembe az új ház kulcsát. Szeretnék olyan közel költözni, hogy időnként beugorhassak hozzá, de elég messze ahhoz, hogy teljesen új életet kezdhessek. És nem árulom el neki az új címemet, amíg nem leszek biztos benne, hogy tiszteletben tartja a döntésemet.

Aznap reggel, miután felkeltem, izgalommal vegyes félelem töltött el. Fel-felvillantak előttem az új életem képei – úgy láttam magam előtt az egészet, mint egy nagyon izgalmas film előzetesét, amiben én játszom a főszerepet.

Valahányszor elbizonytalanodtam, és maga alá temetett a fojtogató büntudat, eszembe jutott az Álomlistám, és úgy kapaszkodtam bele, mint a magamnak tett eskümbé. A saját életemre tettem hűségesküt – az életre, ami akkor vár rám, ha elég bátor és elszánt vagyok, hogy elinduljak, és felépítsem magamnak.

És a listámon szereplő tervek közül anyámnak egyikhez sem lesz köze.